

מראי מקומות - יבמות

סח:

א. גילוי מלתא בעלמא הוא

פרש"י, ולא מילף מיני' ילפי' לאו לכהונה מתרומה דממילא כיון דאיפסלה לתרומה איפסלה לכהונה דתרומה היינו קדושת כהונה. וכן האבני מלואים (ו', ג') דמשמע מדברי רש"י דגלוי מלתא בעלמא דכאן הוא עדיף משאר גילוי מלתא, דהא נח' אביי ורבא בסנהדרין (כ"ד) אם לוקין על גילוי מלתא או לא, וכאן כ"ע מודו דלוקין. וכן דע"פ דברי רש"י הביאור הוא דתרומה היא קדושת כהונה, ואינה ילפותא מתרומה לכהונה, וא"כ שפיר לקי על כהונה שנתגלה ע"י הפסוק אצל תרומה. וע"ע בב"ח (אה"ע ו', ז') דמשמע שהבין דכוונת רש"י לומר דבאמת אינו לוקה משום האיסור כהונה, דגילוי מלתא בעלמא הוא, דהיינו דנלמד מק"ו, ואינו ילפותא דאיסור לכהונה נלמד מאיסור תרומה, וא"כ באמת אינה לוקה.

ב. אי הכי עובד כוכבים ועבד לא ליפסלו

נח' רש"י ותוס' בביאור דברי הגמ'. רש"י פי' דכיון דנלמד מקרא ד"כי תהי" דביאת חייבי לאווין פוסלה, הי' שייך לומר דרק חייבי לאווין כן, אבל לא חייבי כריתות ועכו"ם ועבד. וע"ז תי' הגמ' דנלמד מקרא דאלמנה וגירושין, מי שיש לו אלמנות וגירושין בה יצאו עכו"ם ועבד וכו'. וכן רש"י דגם

בהתי' הי' שייך לומר דה"ה לחייבי כריתות. אבל תוס' פי' דאף כשהגמ' דרשה מכי תהי' דבחיבי לאווין קאי, עדיין הי' ס"ל דודאי גם בחייבי כריתות מיירי, שהרי עיקר הקראי שם משתעי בחייבי כריתות. וכן המנחת חינוך (רפ"ג, ב') דיוצא ממח' רש"י ותוס' נפק"מ להלכה. דלפי שי' רש"י, מי שנבעלת לחייבי כריתות ואח"כ אוכלת תרומה, איסורה נלמד מקרא דמי שיש לו אלמנות וגירושין, שהוא לאו הבא מכלל עשה, ואינה חייבת מלקות. אבל לתוס', מי שנבעלת לחיי"כ מזהרת מקרא דובת כהן כי תהי' לאיש זה... לא תאכל, שהוא לאו, וכמו מי שנבעלת מחייבי לאווין לכ"ע, וא"כ יצא דלדברי תוס' אם אוכלת בתרומה לוקה.

וע"ע מש"כ רש"י בשם האית דמפרשי, דקו' הגמ' ואימא נבעלה לפסול לה חיי"כ, דדוקא הם פוסלים אותה, וע"ז תי' הגמ' דקרא מיירי בבני הוי', ומשמע דס"ל דבאמת חיי"כ אין פוסלין, וקו' הגמ' בהמשך היא מעכו"ם ועבד דוקא. וע"ז הק' רש"י מהא דמבואר בעלמא דחיי"כ פסלי. וע' במהרש"א שכ' דאית דמפרשי ס"ל כתוס' דחיי"כ אין נלמדין מהא דאלמנות וגירושין, אלא דעיקר קרא לאיש זה בחיי"כ איירי. וע"ע בערוך לנר דביאר דלפי האית דמפרשי חיי"כ פוסלים מטעם זונה, ע"ש.